

Ook een ervaren ontwikkelingshulpster ziet het soms niet meer zitten....

Uit email van 27 jan 2010

Daar ben ik weer

Spijtig genoeg moet ik u vertellen dat het kind waarvoor ik naar het ziekenhuis rende volgens mij het niet meer kan halen. Het is een meisje 9 jaar oud...Had een opgezetste dikke buik en de ouders hebben het met olie gemasseerd, zoals ze dat hier gewoon doen maar omdat het niet hielp en het geen stoelgang kon maken hebben ze het naar het ziekenhuis gebracht. Daar ook weer omwille dat er geen bloed was en ook de operatie niet nodig? was werd het nog uitgesteld, maar toen wou de dokter in aller ijl toch opereren. Wat vonden ze als de buik open was???? De darmen aan elkaar geplakt en aan de buikwand van de etter. Ze hebben een stoma geplaatst en vlug wat proper gemaakt van binnen en moesten zich haasten zegde de dokter mij, want het meisje zou terwijl ze bezig waren, tot het bewustzijn komen, dus...buik vlug dicht en basta... En... drie dagen nadien scheurde de wond van de buik gedeeltelijk open en kwam het eten wat het kind innam langs de stoma en langs de wond naar buiten.... Weer operatie.... Misschien hebben ze de wond alleen maar dichtgenaaid. Twee dagen nadien...weer hetzelfde.. Ze verwezen de ouders naar Kupang of Bali, omdat ze niet konden helpen, maar er was geen geld, dus.... Weer de wond gedicht en na drie dagen weer hetzelfde. Het meisje ligt

klaar wakker maar heeft alleen maar meer vel over de benen... Een levend geraamte. Nu zijn ze bij mij komen aankloppen om toch het kind naar Bali of Kupang te brengen... Ik was 4 uur in het ziekenhuis... Je weet niet wat je ziet en mee maakt... De varkensstallen bij ons zijn meer verzorgd. In de kamer van het meisje 4 patiënten... stikheet en... bij de zieken ligt er dan ook weer iemand van de familie in bed want die is ook moe van waken... Wat een vuile ongezonde situatie!!! En vuil..., de muren om niet meer aan te kijken..., de beddenlakens hebben geen witte kleur meer.... Onze kindertehuizen daarbij vergeleken zijn echte paleizen. Terwijl ik er was en wachtte op de dokter, was er in de kamer herrie. Een gebrul en geschreeuw en ruzie. Daar bleek de dokter zijn nek vol te krijgen van de familie van een jong meisje, dat door een slang gebeten was... Ze zou naar huis mogen... Kreeg nog wat medicatie en de toestand begon ineens veel slechter te worden... Om kort te zijn, terwijl ik daar was kon de dokter toch de kamer verlaten, maar ineens was het meisje dood! En dan had je het moeten meemaken. De oudere broer van het meisje werd uitzinnig woest. Ze moesten met 4 bewakers van het ziekenhuis hem vast houden en toch kon hij de kamer verlaten, brulde en schreeuwde dat heel het paviljoen in rep en roer stond... Hij wou de dokter vermoorden en dreigde het ziekenhuis in brand te steken. En ondertussen zat ik bij het zieke meisje. Ze had honger en kreeg lepeltjes rijstpap die na een paar minuten uit de operatiewond van de buik weer naar buiten liep. De pap die ze net had opgegeten!....Theo...Lies..., geen vertelling..., echt waar. Het meisje lag poedel naakt in de rotzooi... De moeder probeerde wat proper te maken... Het

kind had jeuk en het vel over de benen was zo dun en glad dat ze last had van jeuk van in de vuiligheid te liggen. Geen verpleegster, niemand die een handje komt uitsteken en als je de kamer buiten komt, zitten de verpleegsters in mooie uniforms rustig te kletsen en trekken zich niets niet aan. In de kamer ernaast hadden ze de broer van het dode meisje kunnen overmeesteren want, het was er muisstil... de patiënten welke op die kamer lagen waren naar buiten gebracht door de familie die met de standers waar de infuus aan hingen in de gang stonden te wachten want, je blijft toch niet in een kamer waar een dode ligt!!! Wat een toestanden. En ondertussen zijn de ouders nu nog in overleg, want ze willen toch hun kind

nog een kans gunnen, ook al zegt de dokter dat er weinig kans is....En nu zit ik hier en weet niet of ze wel dan niet gaan beslissen om het kind weg te brengen. Ik heb aan de familie klaar en duidelijk gezegd dat het heel, heel erg is met hun dochter.... Kan ze de verplaatsing nog aan.??? Ook het meisje ligt naar alles te luisteren en zou willen naar Kupang gaan.... Aan de vader en moeder heb ik gezegd dat ze er rekening mee moeten houden dat ze hun dochter niet meer op Flores terug zien als ze naar Kupang gaat.... Maar je kunt het hen niet uitleggen hoe ernstig de situatie is. In zo'n situatie breekt mijn hart en denk ik bij mezelf: het laatste sprankeltje hoop kun je ze niet afnemen? Ik zal de tickets voor Kupang maar betalen.

Wat een ellende in het ziekenhuis hier in Maumere. Thuis gekomen was ik bij Norma en chauffeur Dus. Het was ondertussen half vier en ons middageten stond nog op tafel. Ze klaagden over de slechte zorg in het ziekenhuis in Maumere en zo wat overal.. Ik kon niet nalaten te zeggen, dat ze er niet fier kunnen over zijn over de mentaliteit van de verpleegkundigen en de dokters.... Ik heb gezegd: Jammer, het zijn FLORINEZEN die hun eigen volk zo behandelen”. Hoofdjes naar beneden..., geen van de twee keek me nog aan. En mama België.... zal nu voor de rest van de dag en de avond en de nacht stilletjes huilen over de mentaliteit van de mensen, maar ook over het arme kind dat me steeds met vragende ogen aanstaarde alsof ze zeggen wilde: “Laat je me ook in steek?” Ik moest weg en heb aan de ouders gezegd dat ze samen moeten beslissen wat ze gaan doen, dat ze ieder moment van de dag en ook van de nacht mogen aankloppen om mijn hulp in te roepen. En nu zit ik hier..., het kind gaat dood... het had in België of ook bij jullie er heel anders aan toe gegaan. Zal er dan nooit eens een verandering komen aan dergelijke situaties!!!! En bij mezelf speelt dan weer de goesting om alles, maar dan ook alles tegen Pulau besar aan flarden te kunnen gooien, want ze leren het nooit dat ze voor mekaar moeten opkomen en voor mekaar moeten zorgdragen. Genoeg, jammer dat pater Schouten nu niet in de buurt is...hij zou een hele litanie moeten aanhoren, maar ik ben blij dat ik het aan jullie een keer kwijt kan. Daaaaaag genoeg.... Bedankt voor het overmaken van de centen. Ik laat het u dan wel weten als het goed is aangekomen. Daaaaaaag en tot later.....

Uit de email van 31 jan 2010.

Daaaag

Graag wil ik u op de hoogte houden van mijn patientje. De vader is met zijn broers gaan overleggen wat ze best zouden doen, nl. naar Kupang gaan of... verder afwachten en verzorgen in het ziekenhuis van Maumere. De vader met twee broers kwamen bij mij en zegden, dat ze vonden dat het onverantwoord is om met het kind nog een reis te ondernemen. Ze zouden aan de dokter vragen het stoma weg te doen via een operatie en dan het kind verder in het ziekenhuis verzorgen. Bij mezelf dacht ik, dat doet de dokter nooit. Het kind is al zo zwak en nu weer narcose en opereren, dat zal hij nooit doen dacht ik bij mezelf. Ik had al aan de ouders gezegd dat ik wel de tickets voor twee volwassenen en het kind zou betalen, als ze daartoe beslisten. Maar dus..., dat ging niet door. Gisteren ben ik opnieuw naar het ziekenhuis geweest... Het kind lag op de operatietafel..., de vader en moeder zaten voor de deur te wachten..., het kind was al drie uur binnen..., dus ik keerde vol spanning terug naar huis. Een Duitse dame, die ieder jaar naar Flores komt en in Watublapi de vrouwen hielp, sarongs kocht en verkocht in Duitsland, is hier tot april. Ze kwam bij mij om 10 uur binnen en bleef maar babbelen...bleef dan ook voor het middageten en toen zei ik dat ik onbedingst naar het ziekenhuis wou. Ik wou weten hoe het afgelopen was met ons meisje. Op de kamer lag het kind doodsbleek (Geen bloedtransfusie ook niet de vorige keren...) en was nog in diepe slaap. De dokter had de buik weer proper gemaakt maar heeft het stoma laten zitten en de buikwond weer dicht genaaid. Het was niet de dokter die het kind de vorige keren geopereerd had...die was ondertussen naar Bali. Dus een andere dokter. Terwijl ik op de kamer was, kwamen twee mannen naar mij en vroegen hun kind in de kamer daarnaast te helpen. Gebeten door een hond in Augustus, daarna nog eens, maar ik weet niet precies wanneer. En wat zag mama België? Een jongentje van 10 jaar aan handen en voeten vastgebonden aan zijn bed. Echt waar, razend. Het schuim stond op zijn mond,...hij spuwde en wrong zich dat het niet mooi was om zien, want hij was woest, razend en wou los komen en...men moest oppassen want hij wou bijten... Diagnose, razernij, niet mooi om zien.. De ouders van het kind waren dood en het woonde met zijn oudere broer bij zijn oom die ook 5 kinderen heeft en ook nog zijn oude zieke schoonmoeder bij zich in huis heeft om te verzorgen. In de toestand dat het kind zich bevond zei ik aan de familie dat het veel te laat was om nog hulp te kunnen bieden en dat ze goed moesten oppassen zelf niet gebeten te worden.. De oom vertelde, toen hij in Augustus gebeten werd zijn ze onmiddellijk naar de polikliniek geweest en de dokter heeft de wond verzorgd en ze naar huis gestuurd... Het zou wel genezen, heeft hij gezegd, ook toen het kind voor een tweede keer werd gebeten.... Wat er met de hond gebeurd is, weet ik niet. Het kind is nog dezelfde avond om 10 uur gestorven en de familie kwam hulp vragen om het lijk over te brengen en de onkosten voor het begraven te helpen betalen. Zijn oudere broertje weende, hilde: "Nu heb ik niemand meer", zegde hij.... Hij wou bij mama België blijven... Ik heb ze financieel geholpen en dan is dat ook weer het laatste wat ik en ook de familie kan doen om het kind nog met een beetje fatsoen en volgens de gebruiken hier, aan moeder aarde toe te vertrouwen. Nu vraag ik me af wat er met de hond gebeurd is.. Ik denk dat de ouders, als alles voorbij is, dat ze nog wel een keertje langs zullen komen en hulp proberen te bekomen voor

het andere kind en dan wil ik hen meer uitleg vragen wat er met de hond gebeurd is. Ik weet ook niet hoe lang de incubatietijd is in dit geval, want het kind werd in Augustus gebeten. Ook weet ik niet hoe lang ze het kind thuis al hebben zien rondlopen met afwijkende gedragspatronen... Wat al toestanden hier en momenteel ligt er op de hoop toe een van de meisjes die bij mij hier logeren, in het ziekenhuis ook geopereerd van blinde darm. Ze was zaterdagmorgen naar school gegaan, zoals naar gewoonte en was daar onpasselijk geworden en was flauw gevallen. De school heeft ze onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht en de ouders verwittigd. Gisteren werd ze ook geopereerd. Straks ga ik even kijken hoe het met mijn patientje gaat en ook met het meisje van ons asrama. En ik hoop dat er geen nieuwe gevallen op mij afkomen, want ik heb er momenteel genoeg van. Dat was het dan voor deze keer... Ik wou jullie op de hoogte brengen hoe het verder ging met ons meisje en ik hou jullie wel op de hoogte.

Groetjes ...nog een fijne zondag en tot dan.
Colson Marie Jeanne